

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2022 r. numer sprawy (...) (...) w S. odmówił K. D. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego wskazując, z powołaniem się na art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, że ubezpieczony od dnia 1 kwietnia 2019 r. ma ustalone prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu służb mundurowych.

K. D. (2) wniósł odwołanie od tej decyzji domagając się przyznania mu świadczenia rehabilitacyjnego ostatecznie na okres 1 marca 2022 r. – 12 maja 2022 r. i wskazując, iż nieprzerwana niezdolność do pracy powstała przed polegającą na wyłączeniu prawa do świadczenia dla emerytów służb mundurowych zmianą przepisów ustawy powołanej przez organ, a zatem zmiana ta nie ma doń zastosowania. (k. 3, 31-32)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 4-5)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Od 1 kwietnia 2019 r. K. D. (2) ma przyznane prawo do emerytury wojskowej.

Niesporne, nadto wniosek o świadczenie rehabilitacyjne – k. 1-2 akt organu

W okresie 28 kwietnia 2021r. – 27 października 2021r. ubezpieczony był zatrudniony w oparciu o umowę o pracę.

Niesporne, nadto zaświadczenie płatnika składek – k. 22 – 23.

Od 31 sierpnia 2021r. K. D. (2) pozostawał nieprzerwanie niezdolny do pracy. Otrzymał dokumentujące tę niezdolność zaświadczenia lekarskie na następujące po sobie okresy co najmniej do 12 maja 2022r.

Niesporne, a nadto zaświadczenia (...) k. 12 – 17, 39 – 45

Decyzją z dnia 31 stycznia 2022r. organ rentowy odmówił K. D. (1) prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia od 27 listopada 2021r. do 28 stycznia 2022r. z uwagi na prawo do emerytury wojskowej.

Decyzja ta została zmieniona prawomocnym już wyrokiem S. R. (...) w S. z dnia 22 grudnia 2022 r. sygn. akt (...) przyznającym ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za objęty nią okres.

Niesporne, nadto dokumenty w aktach (...) tutejszego sądu - wyrok z uzasadnieniem – k. 27, 34 – 37 tych akt, odwołane – k. 3, odpowiedź na odwołanie – k. 4, zarządzenie o prawomocności – k. 44 tych akt

Organ rentowy odmówił także K. D. (1) zasiłku chorobowego za okres 29 stycznia 2022r. – 7 kwietnia 2022r. z tożsamych co za wcześniejszy okres przyczyn. Sprawa zainicjowana odwołaniem ubezpieczonego od tej decyzji toczy się przed tutejszym sądem pod sygn. akt (...). Postanowieniem z dnia 18 września 2023 r. postępowanie w tej sprawie zostało zawieszone.

Niesporne, nadto dokumenty w aktach (...) tutejszego sądu – odwołanie – k. 3, odpowiedź na odwołanie k. 4 – 5, postanowienie k. 74 tych akt, decyzja organu z dnia 14 marca 2022r. w załączonych do akt sprawy aktach zasiłkowych

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa (na dzień zaskarżonej decyzji t.j. Dz.U. 2021.1133 ze zm.), zwanej dalej ustawą zasiłkową świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie przez niego zdolności do wykonywania zatrudnienia. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust. 2 ustawy).

Zgodnie z art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów. W myśl natomiast art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej wskazany wyżej przepis stosuje się odpowiednio do osoby która ma ustalone prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

To właśnie ta ostatnia regulacja legła u podstaw odmowy ubezpieczonemu świadczenia rehabilitacyjnego.

Bezspornym pozostawało, że K. D. (2) jest uprawniony do emerytury wojskowej (tj. emerytury na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin), ubezpieczony jednak wskazywał, że przepis art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej nie ma doń zastosowania, bowiem niezdolność do pracy powstała przed wprowadzeniem tego przepisu. Organ rentowy w żaden sposób nie odniósł się do tej kwestii w odpowiedzi na odwołanie. Tymczasem wymagała ona rozważenia.

Wskazana wyżej regulacja art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej wprowadzona została bowiem z dniem 1 stycznia 2022r. ustawą z dnia 24 czerwca 2021r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U 2021.1621), zwanej dalej ustawą zmieniającą.

Do końca grudnia 2021r. art. 18 ustawy zasiłkowej składał się tylko z 7 ustępów, w tym 7 w brzmieniu przytoczonym wcześniej przez sąd. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ujęte w ustępie 7 pojęcie emerytury i renty nie odnosiło się do emerytur i rent wojska i służb mundurowych. Innymi słowy do 31 grudnia 2021r. osoba uprawniona do tych ostatnich mogła pobierać świadczenie rehabilitacyjne (oczywiście przy spełnieniu przesłanek z art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej).

Do zmiany przepisów doszło w okresie nieprzerwanej niezdolności ubezpieczonego do pracy. Zastosowanie zatem co do jego osoby znajduje regulacja zawarta w art. 21 ustawy zmieniającej. W myśl wskazanego przepisu zasiłki oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem 1 stycznia 2022r., wypłaca się w wysokości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy zasiłkowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2022 r. za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Do tej właśnie regulacji odwoływał się ubezpieczony w niniejszej sprawie wskazując, że art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej nie znajduje doń zastosowania.

Stanowiska tego jednak sąd nie podziela.

Choć w art. 21 ustawy zmieniającej mowa o wypłacie świadczeń za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy w wysokości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy zasiłkowej w brzmieniu przed dniem 1 stycznia 2022r., to dotyczy to wyłącznie świadczeń, do których prawo powstało przed wskazaną datą.

Tymczasem ubezpieczony co najmniej do 28 stycznia 2022r. był uprawniony do zasiłku chorobowego tj. świadczenia, którego pobieranie przez maksymalny przewidziany przepisami okres (okres zasiłkowych) warunkuje postanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Prawo do świadczenia, którego w tej sprawie dochodzi K. D. (2), nie mogło powstać zatem przed dniem 1 stycznia 2022r. Tym samym nie ma podstaw do stosowania co do tego świadczenia przepisów ustawy zasiłkowej w dotychczasowym brzmieniu.

Wykładnia językowa art. 21 ustawy zmieniającej nie pozwala na uznanie, że to data powstania niezdolności do pracy, a nie data powstania prawa do świadczenia przesądza o tym, czy zastosowanie znajdują przepisy sprzed czy po zmianie dokonanej od dnia 1 stycznia 2022r. Gdyby ustawodawca przypisywał decydujące znaczenie tej pierwszej dacie wskazałby w art. 21 ustawy zmieniającej, iż świadczenia z tytułu niezdolności do pracy powstałej przed dniem 1 stycznia 2022r. przysługują za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy w wysokości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy zasiłkowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2022r. Tymczasem ustawodawca w sposób wyraźny odwołał się do daty powstania prawa do świadczeń określonego rodzaju. Za odmienną interpretacją nie może przemawiać okoliczność, że w przepisie mowa o okresie nieprzerwanej niezdolności do pracy. Zarówno zasiłek chorobowy jak i świadczenie rehabilitacyjne mogą być wypłacane za okres nieprzerwany lub okres z przerwami nie przekraczającymi 60 dni (art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej)

Mając na uwadze wszystko powyższe uznać należało, że regulacja art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej, znajduje zastosowanie do ubezpiezonego, a w konsekwencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalić.

Niezakończony przed tutejszym sądem spór o zasiłek chorobowy za okres po 28 stycznia 2022r. sygn.(...) nie stanowił przeszkody do zakończenia niniejszego postępowania. Jedynie w przypadku podzielenia stanowiska ubezpiezonego o niemożności stosowania do niego art. 18 ust. 8 ustawy zasiłkowej koniecznym przed rozstrzygnięciem sprawy o świadczenie rehabilitacyjne byłoby rozstrzygnięcie w zakresie daty końcowej prawa do zasiłku chorobowego.